

Víte co je horší, než šlápnout v poli na bažanta????

Šlápnout na bažanta v poli za tmy!! Aspoň to tvrdí pánčička. A myslím, že to máme i svědecky doložený. Páč! Přesně v ten moment, kdy se jí to podařilo, telefonovala s Petou od Cuprumky. Ne, že by pánčička běžně při venčení telefonovala, nemá to ráda, ale byla to situace, kdy to bylo zapotřebí, tak učinila výjimku.

Bylo to f úterý. Vyrazili jsme si zasejc spolu pěkně a že si to nakombinujeme. Nejdřív, že půjdeme do sídláku, pak prej, že skočíme k tý dárkový pani, páč mi přece tudle slíbila, že se tam vydáme a pak zas půjdem do sídláku. Enemže to nakonec přehodnotila a udělali sme to celý jinak. Zamířili sme pro začátek právě do těch polí (zastáfk u stojanu na kola před samoškou asi zmiňovat netřeba nějak detailně, to už je klasika, dal sem si to milijoun-šestsetkrát) . Za klášterem sem měl bádání v křovíčku. Chtěl sem to tam pánčičce pořádně vokázat, ale vona si klepala na čelo, ešivá sem normální, že prt v tý tmě vidí a nikam nejde, ať si bádám sám. Jako její škoda, vona to neviděla. Já jo. A tak jí neřeknu, co tam bylo. □

Došli sme do polí a pánčička rozhodla, že to tam probádáme jen na kraji, kde je sice tma, ale přehledno - kdyby zase ty prasata. Furt myslí na prasata nějaký. A? Kdo jí málem dostal? Vobyčejnej bažant, chachááá, jehehééé! Zrovinka končila ten telefon, já sem byl po její levý ruce a mohutně tam vystavoval, což vona pro tmu skorem neviděla. Chápu a беру to v potaz. Pevně si tam stojím, abych si teda zavystavoval sám pro sebe.....No a najednou!

TRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR! Pod nohama, úplně těsně pod tou levou, jí vybuchnul ten bažant. Jak vona vám krásně zaječela!! Úplně jak modelína, když uvidí myš. Radost poslyšet □ □ Běžel sem se podívat, ešivá to s ní nefláklo, ale dobrý. Slyšel sem, jak se Peťa omlouvá, že jí protrhla ušní buben. Peťa se prej smála, že měla obavy, ešivá se jí něco nestalo. No naštěstí ne, dokonce i čistej štít prej uhájila. Ale dobrý divadýlko to bylo, myslím, že pokud byl někdo opodál v tý tmě, musel si myslet, že tam někdo někoho přepadnul.

Když vydejchala ten žinfárkt, šli jsme ještě kus dál. Jako taklenc - kdyby bylo na mě, šli bychom úplně dál, ale vona je těma prasatama stížená, takže prej ne, budem enem na tý volný ploše a tam, že mi dá do těla. A honila mě tam jak nadmutou kozu. Střídavě do levíčkaaaa a pak do pravíčkáaaa a fpreeeed a ke mně a volno. Tak co bych jí tu radost neudělal, aspoň sem si pěkně zaběhal. A pak měl za odměnu velkovoľno. Sice se vošívála,

když sem šel bádát do toho šípkama zarostlýho čtverce, ale nechala mě a sama si šla teda tím volným prostorem. Já pak za ní doběhnul a v letu jí dal hubičku. V pohodičce jsme došli zpátky na kraj pole a zamiřili zpátky do sídláku. A!!

Fakt k tomu domku, kde bydlí pani, co vydává dárky! Juhůůůů!! Uuutikal sem napřed a stepoval na rohožce. Dostal sem ofšem nakázáno, že se mám uklidnit laskavě a udělat dřepkins. Tak přízemní, tak přízemní! Já moc dobře vim, že pani má pejsky ráda a přesně se to taky potvrdilo. Vynadala pánčičce, že mě nemá citýrovat, že si to tam můůůžu prohlídnout. Tak sem skončil za pultikem u počítače ☐ a dostal možnost prozkoumat tu krabičku, co s ní pani jezdí po těch dárečkách, než je vydá. Ta mě dycinky zajímala, tadle krabička a konečně sem se k ní dostal. Celičkou sem jí proskenoval, pročmuchal. Zajímavá věcička.

Paní nám připravila balík a když došlo na placení a pánčička se vytrasila s kartou, kterou si překvapivě nezapomněla vzít, povídala jí pani, že kartou ne-e, že hotovost. Aj jaj, pánčička si to asi nikdá nezapamatuje! Takže nic, to musíme zasejc nejdřív domů, vybrakovat kasičku. A já na tom vydělaaal, tadaáá, tadaáá. A nejen tím, že jsme šli tam a zasejc zpátky. To vůbec. Já sem si to udělal ešče mnohem zajímavější. Páč! Heh!! Já sem totiž ten filuta, že jo, takže..... když..... sme se vraceli zpátky domů, tak po naší levý tlapce... je... totiž..... PSÍ KRÁMEK!!!!!! A minule to měli už zavříno, ale tetkon to vypadalo, že....by se tam třeba něco koupit dalo. Takže sem se zatvářil a udělal filutu. Pánčička se zaxichtila a říká: “Neneéé! Rumouši, neblbni, zas pudem nakupovat???”

“JOOOO, děsně, dědně, děěěsněěě potřebujuuu nakupovat!!” “Tjo, tak co s tebou mám dělat, ty poděsi zrzatej??” vydechla a dovolila mi přejít na druhej chodník. Uuutikal sem honem, utikal a vyskakoval u dveří do krámku, aby mě viděli. Nadšeně sem se nahrnul dovnitř a paní majitelka říká: “Pořád stejný pako, furt nakukuje oknem.” Těkal sem obchodem jako atom a nevěděl co dřív. Pak to pánčička rozhodla za mě a že vezmeme psí piškůty. Jooo, sou malilinký a jejich houfec. Ty mi vydržej! Hnedle ešče v obchodě sem si - po krátký prohlídce balonkůch, který tam maj na stojanu a jejichž nákup byl šmahem zamítnut - vyžádal otevření pytlíku a obdržel pár piškůtečků. A pak prej že už honem domů pro ty peníze, ať nám nezavřou. Vysprintoval sem u baráku na podestu, aby bylo jasný, že si zasloužim velemnoho piškůtečkůch. A taky sem je obržel. Doma nás přepadnul trestanec, kterej taky chtěl piškůtečky, ale nedokázal se uklidnit a sednout si. Pak ho napadlo, že teda pude na pelech a

sedne si tam. Tímto teda si taktéž vydělal piškůtečky a pak čučel, když sme zasejc vodešli.

Protože jsme měli ešče trochek času, zavedla nás pánčička dozadu za barák na louku, ešivá tam nebude nějaký kamarád třeba. Nikde nikdo a tak vymyslela, že si trochu protáhnu tělo při sprintu kolem velkýho hřiště. Tři celý kolečka sem si dal a jako nášup potom ešče několikero mnoho honiček kolem zábradlího. Přešli sme louku a tmou se spustili dolů k rybníčkům, kde sem to dostatečně prošmejdil a za nima pak vyběhnul nahoru zkontrolovat pod habr myšodurku. Vypadá, že je nějaká vopuštěná ale. Obešli sme poslední panelák, seběhli s kopečka a uuuž sme byli u paní s dárkama. Zase sem to mohl prozkoumat, jak to tam je, ešivá se něco nezměnilo, za tu dlouhou dobu, co sem tam nebyl. Pánčička zaplatila, vzala balík s dárkem - ZASE NIC PRO MĚ!! a šlo se. A když teda dárek nejni pro mě..... nemohl bych si ešče něco koupiti? Vznese dotaz.

Pánčička si pošukala zlehýnka na čelo a pravila, že sem se snad pomátnul dočista do čista. Ale..... abych nebyl škodnej zavedla mě do míst, kde sem vlastně ani nikdá doposaváde nebyl! A přesto kolem toho místa občas chodívám. Kousek od psího krámku stojej totiž dva malý paneláčky, vede k nim slepá ulice a tak není běžně důvod tam chodit. Ale pánčička ví, že my pesani rádi objevujeme neprozkoumaný a nový věci, tak mě tam zavedla. Žjooo! To byly ale neznámý pachy. Jezdil sem tam se šňupákem po zemi a intenzivně zkoumal. Mám rád takovýdle překvapeníčka, který pánčička vymyslí.

Pak sme se ešče courli kousek sídlákem a potom už se šlo domů, páč pánčička pravila, že věnce a advent nepočkaj. A já bych dodal - že večere taky ne ☐